

Vrede moet je doen

16 september 2018

Voorgangers: Jeannet Bierman (overweging) en Hans Opschoor

Lezing : [Jacobus 3:16-4:6](#)

Lezing: **Erbij horen** (uit: 'Een jihad van liefde' van Mohammed El Bachiri)

De vrouw van Mohamed El Bachiri kwam bij de aanslag van 22 maart 2016 in Brussel om het leven. Het boekje 'Een jihad van liefde', opgetekend door David Van Reybrouck, is zijn reactie op deze vreselijke gebeurtenis.

Overweging

“Je kunt beter een bezem vasthouden dan een kalasjnikov.” Dit zegt Appie, ofwel Abdel Massaoudi. Hij geeft op een heel inspirerende manier leiding aan de opruiplgroep van de Haagse Markt. Hij heeft zijn eigen leer en werkbedrijf en stuurt jongeren aan met verschillende achtergronden en die praktijkonderwijs volgen in Transvaal.

Hij praat met ze over veiligheid in de wijk, over duurzaamheid ook met betrekking van de afval producten. Er zijn jongeren die vertellen dat ze door de gesprekken met hem en hun werk op de markt ervan afgezien hebben af te reizen naar Syrie. Ze worden gewaardeerd, ze worden gezien, ze hebben een toekomstperspectief.

Met humor vertelt Appie over een nieuwe jongen in de groep. Een dove Eritrese jongen die weer op een heel andere manier begeleid moet worden.

Appie is elke dag bezig met het doen van vrede.

Het doen van vrede heeft veel gezichten, veel verschillende kanten.

Aan het begin van de viering noemde ik het vinden van de vrede in en met jezelf. Niet denken dat de wereld om jou draait maar om het vol te kunnen houden. Waar haal je je inspiratie vandaan? Ik denk dan dat het lezen van, het luisteren naar en vooral het blijven geloven in de verhalen dat het anders kan en die ook blijven vertellen aan elkaar zoals we dat vandaag doen.

Ook de lezingen van vandaag getuigen van het doen van vrede. De brief van Jakobus bevat weinig doctrines maar legt de nadruk op het alledaagse leven. Hij verkondigt in zijn brief een christendom van de daad dat overeenkomt met de beginselen van de bergrede. De nadruk valt op naastenliefde, gebed, eerbied voor de arme, vrede en gerechtigheid en een onwereldse wijsheid, de wijsheid van boven. En de kern van de lezing van vandaag is : de vrucht van de gerechtigheid wordt in vrede gezaaid door hen die vrede dóen.

Vrede is immers zo veel meer dan de afwezigheid van geweld. Vrede kan niet bestaan zonder werken aan gerechtigheid en bestrijding van armoede dat daar ook weer onlosmakelijk mee verbonden is.

Maar het is nooit simpel en het is altijd ingewikkeld.

Kijk naar de inzet van allerlei materiaal voor humanitaire hulp om het gematigde verzet in Syrië te ondersteunen. Misschien is dat jaren geleden gestart met de beste bedoelingen om de vrede dichterbij te brengen maar zoals we nu weten is de hulp ingezet voor het plegen van oorlogsmisdaden.

En dan de teksten die Mohamed El Bachiri heeft geschreven na de aanslagen op de metro in 2016. Binnenkort komt hij naar Rotterdam voor een gesprek met burgemeester Aboutaleb die uit hetzelfde dorp komt als de vader van de schrijver.

Ga naar het uiterste van je godsdienst, daar zul je de godsdienst van anderen aantreffen.

Wat zou hij daarmee bedoelen? Bedoelt hij daarmee dat ten diepste elke godsdienst draait om liefde en niet om haat? Hij kan de aanslagplegers vergeven terwijl hij zijn vrouw voor altijd moet missen en zijn

kinderen alleen moet opvoeden en uitleggen keer op keer wat er is gebeurd. De bijbelse verhalen en ook de verhalen uit de koran worden steeds weer uitgebreid met deze verhalen.
Ook met onze verhalen als wij ons ervoor inzetten om de vrede te doen.

Den Haag is de stad van de vrede maar tegelijkertijd de meest gesegregeerde stad van Nederland. Studenten van de Haagse Hogeschool die in Transvaal of de Schilderswijk wonen halen vaak de eindstreep niet omdat ze toch niet genoeg bagage meekrijgen, ze thuis geen plekje hebben om te studeren, ze vaak niet begrepen worden door de docenten.

Jongens en meisjes zonder startkwalificatie kunnen gestimuleerd worden als ze in contact zouden komen met jongelui uit de Vogelwijk of Benoordenhout. Hun wereld wordt groter en ze zien dat er kansen en mogelijkheden zijn om aan hun toekomst te werken om uit de armoede te komen.
Welke mogelijkheden heeft de Dominicusgemeenschap om te werken aan verbinding tussen mensen, om een eind te maken aan onbekend maakt onbemind. Wat hebben wij deze stad te bieden.

Hoe kunnen we de segregatie ombuigen naar een vruchtbare integratie waar we allemaal baat bij hebben.

We staan aan het begin van de vredesweek.

Welke dromen hebben wij over vrede en welke verhalen vertellen wij aan elkaar als het gaat over vrede doen.

Vrede in en met jezelf

Vrede met de ander

Vrede in de wereld

De wijsheid waar Jakobus over spreekt is geen vlucht uit de realiteit. Eén van de kenmerken van deze wijsheid is dat ze vredelievend is. Gericht op een nieuwe en betere wereld.

Deze wijsheid hebben we meer dan ooit nodig. Hebben we nodig om te kunnen blijven dromen en hopen en ons in te zetten voor vrede op plekken waar nu onschuldige mensen slachtoffer zijn van oorlog en geweld. Deze wijsheid reikt ons hoop aan en kracht om door te gaan.

Een wegwijzer daarbij is het gedicht van Havel dat u ongetwijfeld kent maar zo veel betekenis heeft en zo veel inspiratie kan geven om door te gaan met het doen van vrede dat ik het vanochtend graag met u wil delen.

De weg van de hoop.

Diep in onszelf dragen we hoop:
als dat niet het geval is,
is er geen hoop.

Hoop is de kwaliteit van de ziel
en hangt niet af
van wat er in de wereld gebeurt.

Hoop is niet te voorspellen of vooruit te zien.
Het is een gerichtheid van de geest,
een gerichtheid van het hart,
voorbij de horizon verankerd.

Hoop,
in deze diepe krachtige betekenis
is niet hetzelfde als vreugde
omdat alles goed gaat

of bereidheid je in te zetten
voor wat succes heeft.

Hoop is ergens voor werken
omdat het goed is,
niet alleen omdat het kans van slagen heeft.

Hoop is niet hetzelfde als optimisme
evenmin overtuiging
dat iets goed zal aflopen.
Wel de zekerheid dat iets zinvol is
afgezien van de afloop,
het resultaat.